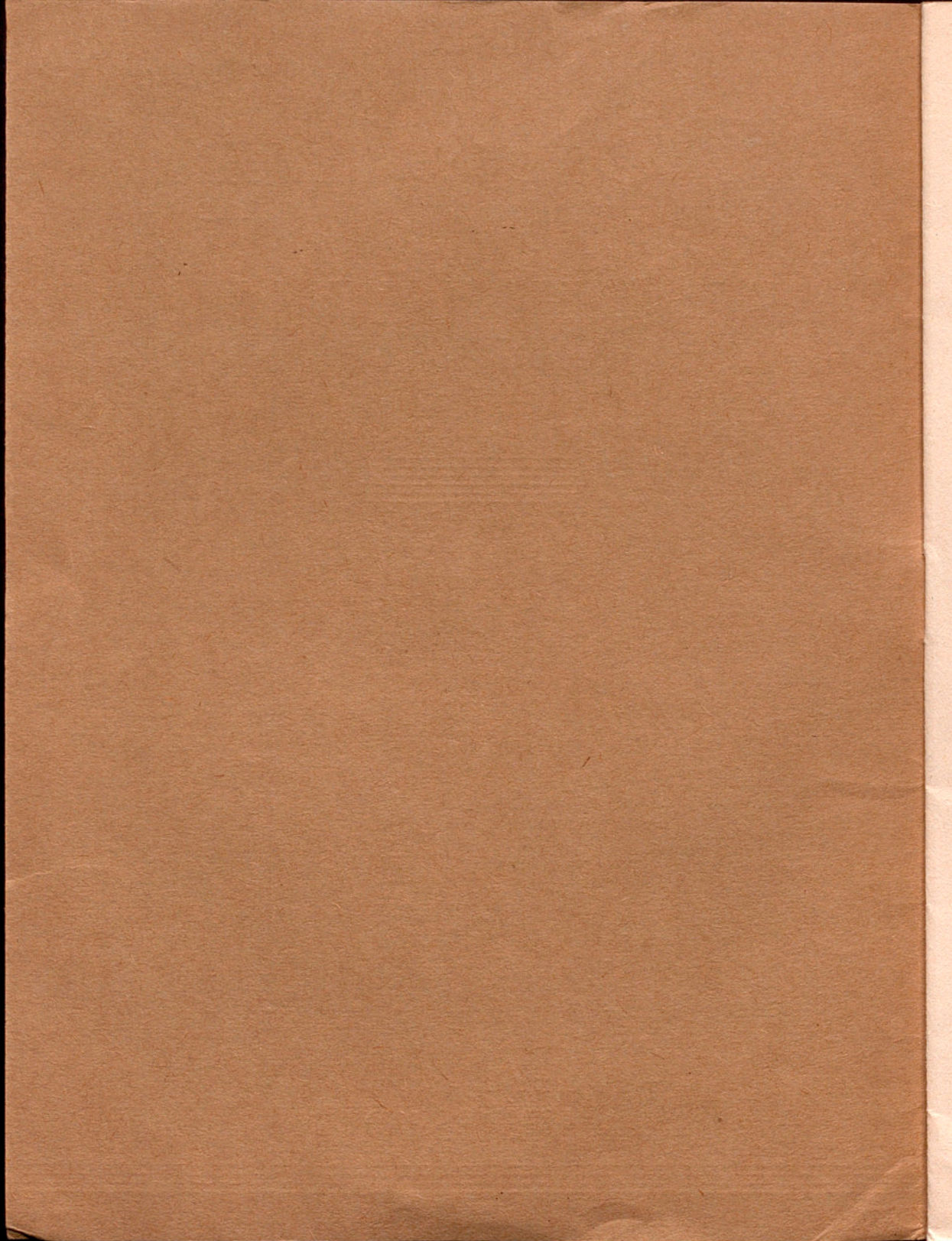

ESCOLA NORMAL

BUTLLETÍ DE
L'ESCOLA
NORMAL DE LA
GENERALITAT

ANY 1 - N.º 4
ABRIL DE 1933

ESCOLA NORMAL

Butlletí de l'Escola Normal de la Generalitat

Redacció i Administració: Urgell, 187 - Telèfon 33146

Ja fa exactament dos anys que, per un dels Decrets més primerencs de la República, la llengua vernàcula entrà oficialment a les Escoles públiques de Catalunya. ● Per l'article segon del Decret es fa exclusiva a les Escoles maternals i de pàrvuls. Pel tercer s'estén el seu ensenyament forçós a l'Escola primària fins als vuit anys en què el coneixement i pràctica de la llengua espanyola seran iniciats fins a aconseguir que sigui correctament parlada i escrita. ● En recordar la data del vint-i-nou d'Abril de 1931 en la qual fou signada una disposició bàsica per a la dignitat de la cultura nostrada, ens plau de retre homenatge al Ministre que la dictà, Sr. Marcel·lí Domingo i al President del Govern Provisional que la sancionà Sr. Alcalà Zamora, avui digníssim President de la República Espanyola.

La nostra Escola primària

Primeres impressions

Darrers dies de febrer de 1933. Primers de l'alba de la vida d'aquesta Escola...

Canvis d'impressions en el si del Claustre de la Normal i de la Comissió de Pedagogia encarregada especialment de coordinar en una unitat funcional, pràctica, real, les tasques pròpiament escolars, d'escolaritat primària. Es a dir: esboç del que ha d'ésser la nostra Escola.

Una primera impressió que cal anotar i destacar: El punt de mira fonamental ha d'ésser, des de la Normal, l'escola primària, la qual tindrà una fesomia pròpia, un ritme, una continuïtat que seran respectats curosament. L'Escola Normal en pràctiques, és a dir, en la seva activitat més genuïna, *presenciarà i intervindrà* sense alterar aquella trajectòria acordada i acceptada per tots. Possiblement es constituïran, destacats, petits nuclis per a diversos assaigs o proves. Estudiarem i trobarem, aquesta és la nostra esperança, la fórmula apropiada per a resoldre el possible conflicte entre les contingències de tot assaig i els drets de l'infant. Aquest criteri, d'altra banda, ens portarà tothora a una posició de reserva i d'exigència prèvia, les quals seran la millor garantia de l'assaig que hom vulgui fer. Car tots sabem prou bé quines són les condicions que li calen a tot assaig per tal que es pugui prendre, científicament, en consideració.

I una altra impressió que també cal anotar i destacar: La nostra Escola volem que sigui una escola de sinceritat, de profunda sinceritat, d'estricta sinceritat. Una casa on els nens hi viuen, *vivint-hi* senzillament, sense preocupacions ni prejudicis de tipus *professionalista*. Tot allò que els mestres, sense donar-nos-en compte, quasi sempre, anem obtenint i plasmant en forma de concrecions metodiques, com una crosta que ens encarcara

progressivament, procurarem considerar-ho com un greu perill i eliminar-ho dels nostres camins. Ni efectisme, doncs, ni metodisme, ni quadernisme, ni testisme, en l'aspecte que l'*isme* repetit ens mostra d'aquestes paraules. Les portes de la nostra Escola seran obertes sempre de bat a bat com s'obren les de la llar serena i feliç per a l'amic que ve a compartir el caliu de la intimitat... Sabem que això és difícil. Més sabem encara: que és aquesta la cosa més difícil que pot proposarse tot professional de l'educació. Es el punt precís que ens indica el nostre Xirau en aquell *saber que no sap* de l'article: «El signe de la normal». (1).

Primer de març. Comença la recepció dels nens. Fitxes, anotacions, observacions diverses. Els alumnes de la Normal cooperen eficaçment, amb una unció íntima. Dóna goig de presenciar la posició espiritual d'aquesta gent jove, arborada per les il·lusions i els entusiasmes en flor. Dóna esglai el recordar les hores de prova que la realitat els prepara i per les quals hem passat els grans...

Recepció dels nens. De nenes i nens. De parvulets. Vénen del carrer o vénen d'altres escoles. Els pares els porten i parlen. Parlen més el ulls que la boca; parla més el cor encara, que sentim tots com glateix, com trena una oració fervorosa...

Hora d'emoció. Hora augusta. Els pares, quadre estrident de misèries, de benestar, de prejudicis, fons social, espectre social, ens porten els nens, llurs fills, els fills del poble, i els deixen a les nostres mans.

¿Es possible que cap mestre no senti en aquest moment el pes d'una tremenda responsabilitat? ¿Podrà deixar d'entregar-se a l'Escola en cos i ànima?

Primers dies de març de 1933. Dia 9 de març, primer dia de classe. Ja ha nascut la nostra Escola, ja obra els ulls fretuosos. Es filla de la primera Escola Normal de Catalunya.

RAMON TORROJA.

2 d'abril de 1933.

Quin és el llibre que més profundament ha influït en la meva vida? Per què?

Heus ací dues preguntes ben indiscretes i la segona, a més, amb molt males intencions: aquest *per què*? Es com un bisturi que s'enfonsa fins a les entranyes de l'esperit per treure a llum el seu secret.

M'impresiona bastant aquesta intervenció quirúrgica dins la meva ànima, però em decideixo a sofrir-la i, tancant els ulls per a passarme la por, m'ofereixo com a víctima de la curiositat, una mica insolent d'ambdues comandes.

Començo a bussejar la meva memòria, buscant un llibre, que hagi representat un paper en la meva vida, i penso: ¿a quin recó del temps el trobaré? ¿en la meva infantesa? ¿en l'època joiosa de l'adolescència? ¿Quan? Com? Ah! Ja està. Ja el tinc. Es el llibre de sempre, és el Quixot. Segurament això us semblarà o una vulgaritat o una pedanteria, però no és ni l'una cosa ni l'altra; és, simplement, la veritat.

El Quixot del bon pare Cervantes, ha estat l'obsessió, la «pesadilla», l'enigma i el tedi de tota la meva vida escolar.

Vaig fer coneixement d'aquesta obra magistral quan tenia vuit anys només. Els exàmens de l'escola, aquells exàmens famosos de fa alguns anys, on els nens cantaven i recitaven, el mestre feia un discurs, i els pares ploraven eternits... en una d'aquestes festes, francament avorrides, em van donar com a premi, junt amb un diploma i una medalla, un exemplar del Quixot, curosament relligat i adornat amb lletres d'or. Jo confesso que abans

d'obrir-lo em va fer molt bon efecte: l'únic inconvenient que hi trobava era que pesava un xic massa per les meves forces músculo - literàries.

Vaig arribar a casa; el meu pare en felicitar-me, em va dir que llegís aquell llibre amb atenció, que era un dels millors del món, que l'havia fet un espanyol... crec que va dir altres coses del llibre i de l'autor, i que jo no les vaig entendre ni les recordo ara; el que sí sé, és que, vaig començar a llegir el llibre entusiasmada; i amb dalder de trobar dintre un món meravellós, com aquells que jo havia llegit als contes de fades, amb uns castells molt alts i unes princeses rosses amb trenes molt llargues (cal dir que llavors jo duia trenes) i en lloc de tot això vaig trobar-me amb una cosa espessa i trista, amb paraules que no entenia i pensaments enigmàtics per la meua intel·ligència; no vaig poder llegir ni una pàgina enterament, i amb un gest de rebeldia vaig llençar el llibre, el qual va anar a parar qui sap on.

Després em va fer pena el meu pare que em deia que allò era del millor del món. ¡Ah! -- vaig pensar -- ja sé perquè ho diu: és que no ha llegit mai «La bella durmiente del bosque» pobret! ja li deixaré jo, perquè ho llegeixi i llavors ja no ho tornarà a dir.

Com es veu, no va ésser gaire afectuosa aquesta primera coneixença amb el llibre famós, i pot dir-se que durant algun temps, la meua personalitat infantil no va dedicar a l'obra més que una olímpica indiferència que va permetre s'empolsés fins a esborrar-se les seves lletres daurades; i així hauria estat qui sap el temps, si no s'esdevé què un dia a l'escola, a propòsit d'una poesia que parlava de Cervantes i la seva obra, ens van fer una lliçó sobre el Quixot. Tant i tant van dir que vaig iniciar una segona temptativa per a llegir-lo, tan poc afortunada com la primera. Es una cosa molt avorrida -- pensava jo -- i ¡tan llarga! El pobre llibre va tornar a fruir de la companyia de la pols del temps.

Ja estava a punt de sortir de l'escola i encara no havia llegit el Quixot: els pares, els mestres, tots, m'havien dit que era un llibre que calia llegir, (raó poderosíssima perquè no el llegís) i malgrat tots els consells jo crec que m'hauria ben bé oblidat de l'existència d'aquest famós llibre, si un dia no m'hagués encarregat la meva mestressa un treball sobre el Quixot, per una festa literària, (era el primer any que es celebrava la festa del llibre).

Això ja era més seriós: O tenia de llegir allò, que a mi em feia dormir, o no podia fer el treball. Vaig començar a pensar: I si em posés malalta? —No; el metge em coneix massa. I si li expliqués a la meva mestressa, ben explicat, el meu cas, i es compadia de mi? —Tampoc, era d'una disciplina rígida, i jo bé sabia que no en treuria res.

Per fi vaig trobar la solució: amb paciència vaig buscar els crítics que s'havien ocupat de l'obra de Cervantes i vaig posar les seves idees sense preocupar-me més, (cosa que també fan molts autors).

Va passar algun temps de descans, de treva en la lluita que tenia amb aquell llibre, el qual semblava que volgués ésser llegit per mi i la meva fòbia immensa per al seu contingut.

Però, va acabar la pau i va tornar la lluita: primer, en uns exàmens de Gramàtica, on el tribunal, distret, parlant i menjant caramels va permetre que jo llegís i analitzés ¡tres pàgines! del Quixot. Després, a la Normal, amb els anàlisis d'aquelles enrevessades frases, de capriciosa construcció. ¡Aquells terribles anàlisis del mes de Maig on endevinar una subordinada adverbial cervantina equivalia a un aprovat! ¡Quantes vegades vaig maleir el Quixot, el seu autor, i fins el seu impressor! Quantes vegades va dir la professora que era precis llegir aquell llibre immortal, i quantes vegades vaig proposar-me no llegir-lo mai!

Aquesta era la meua posició mental envers la famosa obra, però jo crec que el llibre es venjava de mi, produint-me un sentiment d'inferioritat; com diria Adler, em feia baixar el sentit de la meua valor; em creia un ésser inferior, incapaç d'entendre les coses grans i universals; buscava desesperada per treure'm de sobre aquesta obsessió quan vaig llegir no sé on aquesta frase: «El Quixot, aquest llibre del que tothom parla i ningú no llegeix...»

¡Ah!... Així hi havia altres persones que els hi passava el mateix que a mi? No era jo sola l'ésser inferior, incapaç d'assolir les sublims bel·leses del geni? «¡Acabàramos!» com diria en castellà. Des de llavors vaig viure tranquil·la. No em vaig recordar més del llibre i vaig ésser feliç.

I, amb aquest oblit i amb aquesta tranquil·litat (després de molt temps) ha estat quan ha tornat el llibre a les meves mans. L'he acollit amb un gest de simpatia, i he provat per última vegada de llegir-lo. I, ara sí; ara ja he pogut amb serenitat recórrer els delectables camins de la Manxa amb «Don Quijote» i «Sancho».

Ha estat a l'estiu, i sota els pins, quan el meu esperit en calma s'ha delectat amb la fina ironia i profunda moral de l'autor; he rigut ingènualement de les fantàstiques aventures de l'home alienat; i he pensat molt, molt, sobre aquests dos personatges tan diferents i tan lligats dintre de tots nosaltres.

¡Don Quijote! ¡Sancho! ¡Dulcinea! Simpàtics herois de la vida de sempre, ¡perdoneu-me! potser no ha estat tota la culpa meua si no us he estimat com calia des de fa molt temps; i vós, Cervantes, pare de les lletres i Mestre de la Humanitat; perdoneu-me, compadiu la folla obstinació d'aquet esperit que no us admirava perquè no us concixia!

JÚLIA GIRON

L'Escola Italiana actual

Conferència de la Srta. Concepció Sainz Amor

L'Escola Italiana actual, ens diu, no es pot separar de la política, i com que aquesta és feixista l'Escola també ha d'ésser-ho.

Perquè l'Escola Italiana ha arribat a ésser el que avui és de fet?

En parlar de l'educació italiana s'ha de parlar forçosament del passat.

Itàlia té dos grans moments en la seva història: l'Imperi i el Renaixement.

En temps de l'Imperi, l'ideal de Roma era la conquesta, per tal d'unificar en un sol poble tots els existents aleshores i per a assolir aquest desig imposà la seva llengua a tots els que estigueren sota el seu domini.

Afavorida Itàlia per la seva situació geogràfica, pogué posar-se en contacte amb la Cultura Hellènica i amb l'Escola d'Alexandria.

Aquest conjunt de coses determinen diversos aspectes de la seva vida actual.

Els artistes del Renaixement, per altra banda, embelliren l'Itàlia amb sumptuosos monuments.

¿Quin d'aquests dos moments de la seva història és preferit per l'Itàlia actual?

Segons Giovanni Gentile, en l'època del Renaixement hi ha molta llum, però, també hi ha moltes ombres, tota vegada que els seus homes són d'un caràcter feble, inclinats a l'oci, i tan diferents dels actuals que, amb tota l'activitat per ells desplegada, no poden aconseguir formar la unitat italiana.

Fins a les primeries d'aquest segle, l'Escola no passà a ésser de l'Estat. Des del començament hi va haver una gran preocupació per l'Escola.

Hem de partir d'aquest principi. Les Escoles de les ciutats viuen amb més contacte cultural que no les que estan en petits nuclis, en els pobles dels Alps i dels Apenins. En aquestes escoles, totes elles unitàries, l'Estat hi intervé poc, (sols pels efectes de sosteniment material). Alguna vegada reben la visita de l'Inspector, el qual no sempre comprèn les necessitats de l'Escola. Per a aquestes escoles era necessària una comunicació més íntima entre el mestre i l'Estat i per a solventar-ho, en 1906 es crearen institucions que tenien per objecte ocupar-se d'aquest assumpte.

La primera institució creada fou l'«Agro Romano», després fundaren la del Migdia i la del Camp.

La del «Agro Romano» és un model de perfecció, puix el seu mètode s'adapta als petits nuclis, podent aconseguir aquesta finalitat gràcies a persones com Lombardo Radice, qui ha sabut donar una norma i una reforma a les escoles unitàries del camp. Cal dir que a la ciutat totes les escoles són graduades i, per tant, segueixen un altre tipus de vida.

Hi havien escoles que van poder donar la tònica a escoles d'altres països, com la *Niovata*, de Milà, per a pàrvuls.

Vingué la guerra i en matèria pedagògica es detingueren les activitats. Malgrat d'haver acabat amb una victòria pels italians, els dos anys primers van ésser més tristos que els mateixos de la guerra. Les idees soviètiques es canvien per les feixistes, i el nou règim s'introdueix a l'Escola.

Dintre del règim feixista es pogué realitzar una gran tasca en la reforma, tota vegada que ocupà el càrrec de Ministre d'Instrucció Pública Giovanni Gentile, el qual tenia un aire de filòsof idealista. En 1923 es féu la Re-

forma, la qual amb petites variants introduïdes en 1930 és la que regeix encara.

Des del dia següent al de la Reforma són noves les escoles i és nova la llei. No obstant, es van trobar amb algunes dificultats, com la manca de preparació d'alguns mestres per tal d'adaptar-se al nou règim.

Els principis fonamentals de la filosofia de Gentile afirmen que cada individu és un jo. L'idealisme com a filosofia és l'identificació del jo amb el jo transcendent. Cada jo és idèntic a un altre jo per virtut d'aquesta unió amb el jo transcendent.

Si cada jo és idèntic, el mestre i el deixeble són idèntics. En aquesta identitat, el més important és el moment educatiu en el qual l'esperit del mestre es fon amb el de l'alumne, i rep aquest, les impressions d'un món que ell no sospitava. Aquest moment educatiu és el més interessant en la vida de l'Escola, però no és possible que existeixi tothora.

L'educació té per objecte el desenvolupament de l'esperit de l'alumne perquè ell es pugui crear el seu món. Es dona la preferència a les ciències de l'esperit no a les de la matèria.

A Itàlia estan suprimides les pràctiques d'ensenyament. El més important pel mestre és l'acte educatiu.

Els programes estan concebuts en les activitats de l'Escola. Així, per exemple, no solament s'empra la llengua italiana a les escoles, sinó diverses llengües. Es parteix de les llengües vernàcules per tal d'aprendre, després, la llengua italiana.

La Religió no és negligida a l'Escola.

Les Ciències naturals s'ensenyen per mitjà de mètodes experimentals. En les escoles del camp, com que l'infant està més en contacte amb la natura, li és més fàcil estudiar les plantes i els animals; mentre el noi de ciutat, que no compta amb aquests mitjans naturals, s'ocupa més intensament en fer pràctiques de ciències físiques.

Amb el treball manual, s'obté que els infants sentin un profund amor envers l'activitat.

Hi ha algunes diferències en el període de l'ensenyament oficial. Pels nois de ciutat, l'ensenyament comprèn als infants dels 6 als 14 anys, i és obligatori. Pels del camp solament és obligatori fins als 10 u 11 anys. Hi ha encara, el període «pre-escolar», el qual no és obligatori.

Els mètodes emprats són els de les germanes Agazzi. El mètode Montessori s'empra relativament poc, a Itàlia.

L'Escola primària està disposada en la forma suara exposada.

Existeix a més, l'escola intermitja, a la qual hi assisteixen infants dels 11 als 14 anys per tal d'especialitzar-se. Aquesta especialització data de la reforma de l'any 23.

Mussolini diu que a l'Escola cal fer als nois el més italians possible, però, també, uns bons feixistes.

Per tal de formar la joventut, hi ha unes institucions feixistes que tenen per objecte educar els joves quan aquests estan fora de l'Escola, formant-los en un esperit militar i una cultura feixista. Els nois italians han d'ésser «Balillas» dels 6 als 14 anys, i les noies «joves italianes».

Dels 14 als 18 anys esdevenen, uns i altres, avantguardistes.

Des del moment que l'Escola italiana esdevé feixista, aquella disciplina familiar i espontània d'abans passa a ésser rígida. La salutació a l'entrada a classe és militar i la sortida es fa marcant el pas com si fossin soldats.

El text a l'Escola és únic. Està clar que són diversos els autors que han fet llibres de text, però tots ells són bastant deficients. Al final dels sillabaris hi ha lectures en les quals es lloa a Mussolini i s'expliquen fets guerrers. Res, però, que pugui educar l'infant.

En els llibres d'història, els italians s'atribueixen sempre les victòries. Diuen que la batalla de Lepant la van guanyar ells, i en el llibre «Milície», es diu, parlant del

treball italià a Amèrica: «Tot el desenvolupament d'aquest país és degut als italians».

La Geografia, per exemple, està plena d'errors. Un sol fet ens ho demostrarà. Diu un llibre: «Prop del Guadalquivir, a Espanya, hi ha el port de «Càdiz», el qual és el més important. En ella també lloen només la seva terra, sense veure que hi ha altres terres tan o més boniques que la pròpia i que l'amor a la Pàtria no ens ha d'impedir el reconèixer-ho.

El 12 d'octubre celebren la festa de la raça puix diuen ells que Colón era italià.

L'Escola italiana es caracteritza per tenir un ideal educatiu, més bé que instructiu.

Per altra part l'Escola està ben dotada, i molt ben proveïda de material.

Les escoles italianes són, a més, belles i atractives.

Causa un veritable plaer veure l'entusiasme amb què es treballa en elles.

En el sentit religiós, des del tractat de pau signat per Mussolini i el Papa es va substituir l'Escola aconfessional per la confessional, i s'ensenya el Dogma. Totes les religions que no són la Catòlica són reprobables.

L'esforç que es fa a l'Escola és admirable. Llàstima que tingui una finalitat militarista. En elles només es sent: «Caminar, construir, combatre i vèncer» tot allò que s'oposa a la seva ideologia. S'educa pel dolor.

ISABEL TOMÁS

CONCEPCIÓ ALBERT

NOTICIARI

La nostra vida escolar fora de les aules

Retallem de «La Publicitat» del 16 de març:

«UNA VISITA A LES ESCOLES DE LA GENERALITAT. — La mestressa d'escola miss Ann Brutton, d'Oakland (Califòrnia), ha estat a la nostra ciutat per visitar les noves escoles de la Generalitat».

«Mis Brutton ha estat molt impressionada per l'esperit de modernitat que ha observat, en particular a l'Escola Normal, on ha fet dues visites».

«A tot França — ha dit ella — no es trobarà res de modern com així».

«Mis Brutton està fent una investigació de les escoles d'Europa, els resultats de la qual incorporarà en una «repport» a la Comissió de Cultura de Califòrnia.»

«A Barcelona miss Brutton ha estat rebuda amablement pel senyor Santaló, director de l'Escola Normal, senyora Comas, senyor Cassià Costal i altres personalitats de l'organització de Cultura de Catalunya».

VISITES. — Per manca d'espai tinguérem de retirar les notes sobre visites i festes realitzades el mes de febrer.

En aquest número donem una lleugera referència de l'activitat de l'Escola fora de les aules, resumint les notes corresponents als dos mesos proppassats.

Els alumnes de primer professional visitaren el vaixell anglès «Rodney» acompanyats pel senyor Mascaró i foren atesos cavallerament per l'alt personal i dotació britànics.

Els de tercer Curs realitzaren una visita al Parc de Bombers de Provença, essent obsequiosament atesos pels caps senyors Jordana i Sabadell que els mostraren l'organització del personal, el qual féu arriscats exercicis i la disposició del material. Els acompanyà el senyor Albors.

També visitaren amb l'esmentat professor i el senyor Visa, la redacció de «La Noche» on s'assabentaren de les distintes fases de l'elaboració d'un gran rotatiu i presenciaren el tiratge del popular diari.

Altres alumnes visitaren amb la senyora Medrano les fàbriques de gluten i margarina de la casa Radisson. Sortiren encisats de les atencions rebudes arreu.

Amb els professors senyors Salinas i Pinyol, els de primer professional feren una visita a les institucions socials del Tribunal de menors, Asil de Protecció a la Infància i Guarderia d'infants, totes d'un suprem interès pels problemes terribles que descobreixen. L'alt personal es desvetllà per oferir-los tota mena de dades.

Amb el professor senyor Pinyol, un altre grup d'alumnes visità l'Escola Milà i Fontanals i Lluïsa Cura de la qual en deduiren els nostres alumnes profitosos ensenyaments en veure els mètodes novíssims i l'acurada organització amb què funciona tan important centre primari sota el guiatge de la senyora Sensat.

El mateix professor amb els senyors Sanz i Trigo acompanyaren el tercer Curs a l'Escola Ramon de Penyafort que dirigeixen la senyoreta Sainz-Amor i Cabós. El caràcter particularíssim de la barriada de Can Tunis on radica l'Escola dóna a la institució docent primària un tipus gairebé d'apostolat que els alumnes remarquen bé.

Amb els mateixos alumnes es visità la fundició tipogràfica Neufville, recurrent totes les interessantíssimes seccions de la notable indústria, atesos i galantment obsequiats pels directors de la Casa. Ens és impossible remarcar el fruit de tan distingida visita en la qual, es seguiren

les diverses etapes de l'elaboració del material d'impremta que s'hi produeix.

La visita al fraternal Institut-Escola mereixeria quelcom més que una senzilla nota. El Dr. Estalella, però, que fou qui dirigí l'agradosa excursió a l'entorn de la Casa, i això ens diu si fou plena de profit, ens perdonarà que li diguem que la considerem com feta per dins de casa nostra. Si en puguéssim publicar el que n'han escrit els nostres alumnes!

També visitarem el Parlament, atesos pel Cap de Cerimonial, senyor Josep Dalmau Costa, seguint totes les dependències i admirant-ne la disposició, decoració i mobiliari.

Moltes altres són les visites realitzades, entre les quals ens plau recordar la dels alumnes de segon curs professional, acompanyats pel senyor Costal, als Dispensaris Blaus de la Caixa de Pensions. Igualment els alumnes del grau preparatori visitaren l'Aquàrium amb els senyors Maluquer i Costal.

Els alumnes del quart curs, que estudien Dret, presentaren una sessió al Parlament de Catalunya.

CONFERENCIES. — El dia 8 del mes passat donà una conferència la senyoreta Sainz-Amor al Saló d'actes de l'Escola i fou escoltada amb silenci verament religiós i aplaudida amb calor. El tema fou: «L'Escola italiana actual».

En donem una referència ben ampla en aquest mateix número.

El darrer del mes, en pronuncià una altra amb valuoses projeccions, l'eminent arquitecte senyor Puig i Cadafalch, sobre: «La formació de l'art romànic».

Seria balder assegurar la impossibilitat de donar-ne una referència adequada, pel caràcter documental i ple d'alta, però clara erudició de què la revestí la primera auto-

ritat amb què compta avui la investigació arqueològica en art romànic.

La conferència fou organitzada per l'Associació de Pares d'Alumnes, presentada pel senyor Alabart i closa pel senyor Pinyol.

FESTES. — El dia 17, a les cinc de la tarda, se'n celebrà al Saló de festes una d'íntima, dedicada a cançons.

El professor de música senyor Ainaud l'encetà amb un parlament ple d'espiritualitat en el qual remarcà el valor de la cançó popular i donà compte del camí que es segueix en la formació musical dels alumnes.

Aquests interpretaren, per la seva banda, diverses cançons amb una afinació perfecta; després seguiren cànons a vàries veus i es finalitzà la formosa festa amb un coral de Bach que fou escoltat, com les altres peces, amb entera complaença per tots els assistents.

Una altra festa dirigida pel mateix professor tingué lloc el 15 de març en commemoració del cinquantenari de la mort del gran Ricard Wagner. La sessió fou plena d'interés i emoció estètica.

* * *

CURSET DE PERFECCIONAMENT

A primers del mes entrant començarà a la nostra Escola un curs intensiu de tres setmanes per a 32 mestres catalans; 4 de cada sexe per cadascuna de les comarques de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

En el número pròxim donarem compte de l'organització d'aquest curs.

